

rubla. Viimaks on minu jámeda kepi sees kolm russi, igas russis 100 tukatid, mis ka minu omadus on.

Seda warandust olen mina usinuse ja kõlkuhoidmisega korjanud. Siiski, kellele seda járgi játtan? Minu naene ja minu lapsed on surmaga müsle ette läinud! Kui taugelt minu ülejäänuud sugulased õigust minu waranduse päälle saawad, võib járeltulevast näha saada.

Muid on mõni lõkskumend aastad tagasi, kui mina kibedad hädä tundsin; mina olin oma sauna ja tülikese pöslu päälle 160 rubla võlgu, kahe päärwa aja sees pidin seda raha ära maksmo, sellerwastu oleks minu väike warandus riisutud saanud.

Kust seda hulka raha võta? Sull on üks rikas wend, üks rikas õde, need saawad sind aitama! üteldi müsle.

Muid läksin mina ešmalt õe, rikka „fusi“ perenaese juure.

Kui tema minu palvet kuulnud oli, viis ta mind oma linaseriide kambri. Sääl olid

jámedad ja peenikesed kangad, mehe kõrguseni üles laotud, kirstud ja kaštid täistopitud.

„Waata siia“ hüidis ta minule; on see üks linaseriide kammer, kudes ta ühes talus kui meil, peab olema? Kõik puudub, lauakui sängi linad, suured ja pisuke sed, ja sääl palud sina veel minu käest 160 rbl. laenuks?!

Mina tahtsin ära minna. — „Ilma sõõmata ei tohi ja mitte ära minna!“ karjuš ta ja töttas ruttu kõogi. Kähku küll tõi ta kauslikega leiba-leent — ilma munata.

Säält läksin wenna, wiljakauppleja juure.

Mina trehwasin teda, just siis kui ta palvetajale 10 rubla andis. „Kas sa mitte ei näinud?“ hüidis ta minu poole, kui mina oma palve tasse ette panin. Õtse praegu olen mina 10 rubla, „igawese kùindla“ eest kirkuse annud. — Tåna pean veel „Liimauge“ ära maksmo. Üks sõiduriist on säälsaada, kaks körwi hobust ja üks peenike wanter sinna juure, maksaavad 600 rubla. Mina ei pruugi neid küll mitte, aga oma